

Mijn naam is....

Ik ben politieagent.

Sinds 2004 werk ik bij de politie nadat ik 10 jaar als beveiligers bij een groot beveiligingsbedrijf heb gewerkt.

Ik ben overstapt omdat ik meer afwisseling en bevoegdheden wilde hebben. Als beveiligers surveilleerde ik bijvoorbeeld 's- nachts op bedrijventerreinen. Bij onraad belde ik de politie. Die namen het dan over. Maar ook bij andere gebeurtenissen belde ik geregeld de politie, die het dan vanaf dat punt van mij overnamen. Wanneer ik die jongens dan aan het werk zag dacht ik: 'dat wil ik ook'.

Ik zag bevlogen, goed opgeleide mensen die efficiënt en beleefd met burgers in gesprek gingen en vaak de zaak ter plekke oploste door de angel eruit te halen.

Ik heb jaren met plezier gewerkt, al moet ik daar wel bij zeggen dat het niet zo ideaal en collegiaal was op het werk als dat ik had verwacht. Ik doel dan bijvoorbeeld op discriminatie en seksisme, naar elkaar en naar burgers. De leiding houdt die dingen onder de pet, ook wanneer daar klachten over komen. Het wordt continu door de vingers gezien, terwijl het echt een groot probleem was en is.

Sinds de crisis is het hand over hand toegenomen. Arrestanten worden uitgescholden om hun afkomst. Vrouwelijke arrestanten worden geïntimideerd door seksueel getinte opmerkingen of rechtstreekse grofheden over hun uiterlijk. Omdat het nu vaak demonstranten betreft vinden collega's die zich hier voorheen niet of nauwelijks schuldig aan maakten dat nu geen probleem meer. Demonstranten wordt op neer gekeken.

U begrijpt dat mijn werkplezier hier ernstig onder lijdt. Na een jaar crisis kan ik zeggen dat ik tegen een burn-out aan zit. Op deze wijze wil ik geen agent meer zijn. Ik word meegesleept in een cultuur van geweld intimidatie en agressie tegen burgers die voor mij totaal onacceptabel is.

Ik werk niet bij de ME maar ik schaam mij diep voor het korps wanneer ik de ME grenzeloos geweld zie gebruiken in omstandigheden waarbij dat totaal ongepast en onnodig is. Dat daar dan door collega's over wordt opgescheept vind ik ongelooflijk.

Als politieagent word ik op straat meegesleept in de hautaine en respectloze houding die we vooral sinds de crisis tegen burgers hebben. Wanneer mijn collega burgers vernederend en onbeleefd toespreekt en het vervolgens escaleert, verwacht hij van mij dat ik hem assisteer bij het aanhouden van iemand die hem beledigd heeft als gevolg van zijn eigen onprofessionele gedrag. Op zo'n moment heb ik niet meer de keus om afzijdig te blijven.

Ik heb daar een keer melding van gedaan bij de leiding. Een probleem met jongeren op straat was door toedoen van mijn collega totaal uit de hand gelopen met als resultaat twee aanhoudingen wegens belediging en verzet bij aanhouding. Het betrof hier mensen die de avondklok hadden overtreden. Zij kwamen van het werk in de verzorging maar hadden hun

ontheffing thuis laten liggen. Ze boden aan de ontheffing te halen, ze woonden 500 meter verderop. Dat was voor mijn collega onbespreekbaar. Ik ga zijn woorden hier niet herhalen maar hij was grof en onbeleefd. Daar zeiden die mensen wat van, waarna hij zich beledigd voelde en ze tot mijn stomme verbazing aan wilde houden, met alle gevolgen van dien.

Toen ik dit bij de leiding meldde noemde mijn leidinggevende mij onprofessioneel en oncollegiaal en maakt mij duidelijk dat hij met overtreders van de avondklok en 'wappies' geen enkel medelijden had en dat die 'al hun rechten hadden verspeeld'.

Ik probeer hier te schetsen waarom ik na een jaar van dit soort omstandigheden helemaal klaar ben met mijn werk als agent en met het korps als geheel.

Ik heb mijn vakantiedagen opgenomen. Ik ben op zoek naar ander werk. Ik ga terug in de beveiliging.

Februari 2021

Maart 2021

Om veiligheidsredenen wordt alleen de transcriptie van dit verhoor online gezet.

*Deze verklaring is op schrift gesteld aan de hand van het mondelinge verhoor. Omdat gebruik is gemaakt van transcriptiesoftware kan er sprake zijn van taal- en/of spellingfouten, waarvoor onze excuses